

A tejfakasztó

– Ki ez a fura fazon? Ismerősnek tűnik. – kérdezte János, miközben újratöltötte korsóját. A nyárvégi melegben a kertnek csak azon a részén lehetett sört csapolni a hordóból, amely egy jéggel teli lavórban állt.

– Valami Krisztián, a Pali haverja. Állítólag egy utazáson találkoztak, és azóta állandóan együtt lógnak. – felelte Máté higgadtan, majd koccintásra emelte poharát.

– Úgy jár-kezel itt, mintha valami drogbáró lenne. Minek ilyen gyökereket hívni a tejfakasztóra? – bosszankodott János, és néhány zavart kézmozdulatot tett a kert közepén álló Krisztián felé.

– Még az anyja is elkísérte, eléggé félti a srácot. Állítólag néhány hónapja a pszichiátriáról szabadult. Nagy kamugép, erre mondják az amcsi sorozatokban, hogy érdemes ráállítani egy embert. Úgy adja elő a hazugságait, hogy megvesznek érte az emberek. Szóba ne állj vele, mert még téged is magával visz a diliházba. – suttogta Máté komolyan, mire János teste először némán, majd egyre látványosabban rázkódni kezdett. Nem bírta abbahagyni a nevetést.

Krisztián észrevette, hogy a két férfi róla beszél. Lenből készült bő, fehér ruháját megigazította magán, és közelebb lépett a hordó mellett állókhoz. Máté megpróbálta csillapítani barátja egyre feltűnőbb rohamát, az ijesztő kacagást, amely egy pillanatra alábbhagyott, amint Krisztián megérintette vállát. János újra végignézett a társaságból kilógó furcsa szereten, testközelből láthatta a hófehér inget, amelyen finoman hímzett, az egész mellkast betöltő virágmintákat fedezett fel. Lótuszok voltak. Alaposan végigmérte Krisztiánt, néhány másodperces kihagyás után kacagása erősödni kezdett. A társaságból egyre többen figyelték.

A kínos helyzetet Krisztián anyja próbálta enyhíteni, közelebb lépett hozzájuk, és kezet nyújtott Jánosnak, akit a semmiből előbukkanó nő határozott gesztusa kissé kijózanított. Bemutatkoztak egymásnak, majd rövid szünet után a nő kezdett el beszélni. A háttérben újra erősödött a moraj, a vendégek folytatták a korábban megkezdett társalgást.

– Ha jobban ismerné Krisztiánt, nem nevetne rajta. – mondta határozottan az anya, miközben fiát csendre intette jobb kezével.

– Anyám, az úr jól érzi magát, mi osztozunk az örömeiben. Én is csak azért léptem közelebb, hogy bemutatkozzam. – szólalt meg Krisztián, kellemes baritonja nyugalmat kölcsönzött a beszélgetésnek.

Kezet ráztak egymással, ettől János újra elcsendesedett.

– De hát nem rajta nevettem. Csak a barátom... – a mondatot azonban nem fejezhette be, a nő félbeszakította.

– Tudom, hogy nem mond igazat. De hamarosan bánni fogja! Engedje oda a hordóhoz a fiamat! – A nő egyre jobban belelovalta magát a helyzetbe, hangját megemelte, ismét mindenki őket figyelte.

– Kérem, anyám, múltkor is ezt csinálta, és látta, mi lett belőle. – visszakozott Krisztián.

Az anya tekintete egyértelművé tette, hogy a fiúnak bizonyítania kell. Ha ellentmond, azzal anyját sérti meg, nevetségessé teszi az emberek szemében.

Krisztián lassan odelépett a hordóhoz, leemelt az asztalról egy korsót, és gyakorlott mozdulatokkal elkezdett csapolni. A hordóból azonban sör helyett sűrű sárgás-fehéres folyadék kezdett el folyni, amely először habnak látszott.

– Már ne haragudjon, kedves hölgyem, de mi abban a nagy szám, hogy a fiú sör helyett csak habot tud csapolni? – gúnyolódott János.

– Kóstolja csak meg. – vette át az anya fia kezéből a korsót, és Jánosnak adta.

A férfi gyanakodva megszagolta. Édeskés illatú volt, a sárgás-fehéres folyadék lassan pergett le az üveg széléről. Sűrű, zsíros anyagnak látszott. És ami legjobban meglepte, hogy a lavórban lévő jég ellenére a korsó langyos volt. Testhőmérsékletű.

– Ez meg mi a szar? – fakadt ki János.

– Anyatej. – válaszolta a nő. – Kóstolja meg, ha nem hiszi.

János egyetlen mozdulattal a földre öntötte a tejet, amely gyorsan szívódott fel a száraz, szürke földben. Krisztián ezután a hordóhoz lépett, egy másik korsót is teleengedett a sűrű folyadékkal, és a kert végében tartózkodó Palihoz vitte.

– Először ezt idd, csak azután a sört. Ez a kezdet és a vég. – adta át Krisztián a fiatal apának a korsót.

Pali belekortyolt a tejbe, és a feszingő vendégek felé fordult:

– Ugye, megondtam, hogy nagy fazon a Krisztián! Egészségünkre! – Majd a levegőbe emelte korsót, mohón meghúzta az anyatejet, és miután újra elemelte szájától, a hab szabályosan kiült felső ajkára.

János észrevétlenül hagyta el a tejfakasztó helyszínét, még Mátétól sem köszönt el. Egyenesen a klinikára ment, ahol önként befeküdt a pszichiátriára. Fél év alatt lassan felépült az alkoholizmusból, és az életmódváltással laktózérzékenysége is megszűnt.

Farkas Ferenc: Klimt és macskája